

Xavier Lloveras ha reunit 118 crítiques literàries que ha publicat a la premsa al llarg dels anys / QUIM PUIG

EL MIRALL
DELS LLIBRES
Xavier Lloveras

Editorial:
Diputació de Girona
Pàgines: 320
Preu: 19 euros

Perquè se'n facin una idea, un lector que volgués llegir a raig aquest llibre del bisbalenc Xavier Lloveras, que és un home de lletres integral, hauria de passar una pàgina cada 3 minuts durant 15 hores i assimilar el nom dels 563 autors, preferentment francòfons, que apareixen als 118 textos publicats entre el 1989 i el 2003 com a crítiques literàries en mitjans de difusió com ara *Avui*, *El Periòdic*, *Diari de Barcelona*, *Diario 16*, *Serra d'Or* i *El Temps*, amb alguns estudis recents, inèdits inclosos, el darrer dels quals és del 2014, segons anuncia la nota dels editors Lluís Muntada i Dani Vivern, a càrrec de la Diputació de Girona.

I perquè puguin concloure-la, sàpiguen que s'estalvia, aquella nota, d'informar sobre les entrades referents al 1967, 1985, 1986, 1987 i sobretot el 1988, per un cap, i les de 2004, 2005, 2006, 2007, 2008 i 2011 per l'altre, i de donar cap referència de 33 textos sense localització ni data, per deixar als llimbs el significat d'"aquest estiu" i d'altres al·lusions temporals i posar en relleu la ironia del títol, *In the real word*, tampoc datat, de l'epíleg.

Però que no s'esveri el lector davant del desgavell aparent, d'entrada, amb títols en cursiva i en rodona i originals o traduïts sense cap altra lògica provable que el bilingüisme dirigit del mitjà de procedència. La justificació inicial ja adverteix que no ens trobem al davant "d'una antologia de la crítica literària publicada per Xavier Lloveras" sinó "davant d'un conjunt d'estudis literaris" ordenats alfabèticament pel nom dels autors de què tracten i dels títols generals; d'entre els quals destacaria els dedicats a les autobiografies i a les traduccions.

Foragitada, doncs, qualsevol lectura cronològica, a més de l'apressada, per inú-

Tot és estil

til, ja dita, l'ordenació enciclopèdica basada en el nom dels escriptors i en el d'alguns temes escollits arbitràriament, aboca el lector a una lectura pausada i referencial; vull dir complementària a la lectura que pugui fer, abans, de les obres dels autors que són objecte d'aquest aplec de textos crítics de Xavier Lloveras.

Hi trobarà, el lector curiós, una manera de fer crítica literària molt del gust dels amants de les contextualitzacions de la xerrameca de saló literari a la manera dels palaus de la noblesa estirada del XVIII, posem-hi. Les anades i vingudes als autors i a les influències de l'obra que tracta cada crítica ocupen ben bé 2/3 del text, per norma general, repartint-se, les ratlles del terç que resta, entre una descripció sumària de l'obra objecte del comentari i la valoració contundent del comentarista. Posats aquí, cal consignar una altra característica d'aquesta manera sanedrítica, si se'm permet, o pontifical, de fer crítica. Les afirmacions lapidàries i les sentències desacomplexades, segures del sistema analític que

les fonamenta: "els decasíl·labs blancs i tous de Martí i Pol", "les novel·les ploràmiques de Montserrat Roig", "[Josep Maria Castellet] és un escriptor mediocre", "els recomanem [a la majoria dels militants de l'esquerra] que llegeixin Houellebecq, a veure si s'espavilen una mica", "el registre del poeta [Marià Manent] és d'una limitació sorprenent", "el pitjor pecat de la literatura: la tebior", "a *El nom de la rosa* n'hi sobrava la meitat per ser una bona novel·la policíaca -això que abans en deien subliteratura i que ara ningú no gosava adjectivar"...

I arribem al moll de l'os de l'obra, perquè el sistema analític que fonamenta aquesta crítica judicial, cal que el lector la descobreixi descarnant la voluptuositat retòrica de cada text, inclosos els estudis de l'obra en general de Blai Bonet, Céline, Foix i algun altre, que són, aquests sí, lectures analítiques i argumentades, distretes i admirables.

Per acabar, a banda d'intuir que el pes de la tradició de la narrativa de Proust o de Flaubert en un text concret pot ser-li un indicador avaluatiu, que després de lloar Piero Citati com "un dels pocs crítics que de vegades parla de literatura", faci servir com a elements valoratius "la qualitat", "la bellesa", "l'estil", "l'entitat" o "la intel·ligència" literàries i altres conceptes semblants sense definir-los, fa pensar que Xavier Lloveras s'aparta de l'escola del també poeta i crític W.H. Auden, quan, a *The dyers's hand*, afirma que "mentre algú escriu poesia o prosa, la idea que tingui del Paradís és cosa seva, però quan comença a fer crítica literària, l'honradesa li exigeix que l'expliqui als seus lectors, perquè aquests puguin opinar sobre les seves opinions", que és un consell que em sembla molt savi. *

Xavier
Lloveras fa
afirmacions
lapidàries